ինքզինքը գրելով նոյն ատեն. «Եւ այսու զի՞նչ ինձ վէրք՝ եթէ զքեզ ունիմ խնդութիւն ի կեանս իմ, ընդ բազում յուսոյ ապառնեացն ուրախութեան քեւ պատահիլ, զոր ինձ մեղաւորիս չնորհեաց Տէր զքեզ յայդպիսի հասակումդ պատուոյ» (Յաւել. էջ 450):

Երեմիայի այդ պարծանքն ու կեանքին ուրախութիւնը և ապագայ յոյսը, ինը տարիներ իրմէ բաժան ապրելէ ետք, այնինչ ուսումնական կատարելութեամբ ու գովելի ձիրքերով ու արժանիքներով օժտուած, կը դառնար իր հայրական գիրկը, կը խամրէր յանկարծ իր գալար կեանքի գարունին ու իրեն հետ միասին գերեզման կ'իջեցներ իր որդեսէր ծնողին բոլոր ակնկալութիւնները:

Յայտնի չէ թէ Գրիգորիս վրդ. ո՛րքան մնաց Թէքիրտաղ ու ե՛րբ անկէ դարձաւ իր ծննդավայրը: Յայտնի չէ նոյնպէս թէ ի՛նչ պատճառներէ յառաջ եկաւ անոր յանկարծական վախճանը: Երեմիայի այդ առթիւ գրած չորս սրտառուչ նամակները (Յաւել. էջ 485–498) Գրիգորիս վարդապետի մահուան մասին կը վերաբերին ու անոնց մէջ չեն յիշուած նախընթաց պարագաները: Այդ նամակներէն (ուղղուած չորս վարդապետներու, որոնց անուննները պարապ ձգուած են Ջեռագրին մէջ), կ'իմանանք թէ Գրիգորիս վարդապետի մահը պատահած է Կ. Պոլսոյ մէջ, Վերափոխման բաբեկենդանի կիրակամուտին, Շաբաթ, որ հին տոմարով կը համապատասխանէ 1692 տարուան Օգոստ. 6ին:

Մեծաչուք կը կատարուի անոր յուղարկաւորութիւնը իրենց բնակարանէն մինչև եկեղեցի ու անկէ մինչև Պալըքլըյի գերեզմանատունը: Հոն իր ազգակիցներն ու օտարազգիները հոծ բազմութեամբ կը շրջապատեն Երեմիան: Տարիքոտները կ'ելլեն վարդապետներու և կաթողիկոսին (Թորոս) չիրիմներուն վրայ ու մանկահասակները ծառերէն վեր կը բարձրանան՝